

Här begynnes första dagen af Decameron, på hvilken, efter författarens förklaring, af hvilken orsak det kom sig, att de personer, som här nedan skola nämnas, samlades för att berätta för hvarandra, man under Pampineas regimente omtalar det, som mest behagar hvar och en.

Så ofta, huldaste damer, jag i mitt sinne betänker, huru högligen J alla af naturen ären medlidsamma, lika ofta inser jag, att närvarande verk i edert tycke lär hafva en svår och plågsam början, då det på sin panna bär den smärtsamma erinringen om den sistförflutna dödliga pesten, bedröflig, som hon i allmänhet var, för enhvar, som såg eller på annat sätt lärde känna henne. Jag önskar därför, att detta icke måtte afskräcka eder från att läsa vidare, såsom skullen J alltjemnt i eder läsning komma att skrida framåt bland suckar och tårar. Denna hemska begynnelsen blir för eder ej annorledes, än för vägfärande ett brant och ojemnt berg, nedanför hvilket en skön och behaglig slätt är belägen, som tyckes dem så mycket angenämare, ju större svårigheten att klättra upp- och nedföre varit. Och, liksom höjden af munterhet snart kan efterföljas af smärta, så slutas äfven eländet af den framträdande glädjen. På det korta qvalet (jag kallar det kort, för så vidt det innehålles i få rader) följa genast den